

Wicker

Direcció: Alex Huston Fischer, Eleanor Wilson **Guió:** Alex Huston Fischer, Eleanor Wilson. (història: Ursula Wills) **País:** EUA **Durada:** 105 min **Any:** 2026 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Olivia Colman, Alexander Skarsgård, Elizabeth Debicki, Peter Dinklage... **Música:** Anna Meredith **Fotografia:** Lol Crawley **Distribuïdora:** Vertice Cine **Estrena a Espanya:** 30/10/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Una pescadora viu a la perifèria d'un poble costaner; és soltera, pudent i objecte de burles constants. Un dia, farta dels seus estirats i estrets veïns, encarrega un marit de vímet per a ella. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La faula feminista que converteix Skarsgård en vímet

Hi ha pel·lícules que s'expliquen soles amb una sola imatge: Alexander Skarsgård cobert de cap a peus en un vestit de vímet, amb pròtesis facials elaborades pel mateix estudi que va donar vida als orcs *d'El Senyor dels Anells*. Aquesta imatge és ***Wicker***, i darrere de la seva aparença absurda hi ha una de les propostes més punyents del cinema del 2026.

Una pescadora, un cisteller i un marit a mida

La premissa sona a conte de fades torçat: una dona soltera que viu en un poble costaner encarrega al cisteller local un company de vida fabricat amb vímet. El que segueix no és exactament una història d'amor, sinó una dissecció quirúrgica de per què les dones continuen sent jutjades pel seu estat civil, la seva edat i la seva disposició a encaixar en motlles que ningú va triar per si mateix.

Olivia Colman, que fa anys que demostra que pot habitar qualsevol freqüència emocional —des de la comèdia més fosca fins al drama més devastador—, troba en aquest personatge un vehicle perfecte per al seu tipus d'humor: el que fa una mica de mal mentre rius. L'actriu ha declarat que el projecte la va atreure precisament per aquesta barreja de desvergonyiment i tendresa, i que veure Skarsgård enfundat en vímet li va resultar, en les seves pròpies paraules, irresistiblement atractiu. Cal confiar en el seu criteri.

Per què aquesta pel·lícula arriba en el moment exacte

Els crítics que la van veure a Sundance 2026 la van comparar amb *Chocolat* i *Pleasantville*, dues pel·lícules que també van fer servir la faula i el color per parlar de repressió social i desig femení. Però ***Wicker*** sembla anar més lluny en la seva disposició a incomodar: no busca la redempció càlida ni el final que reconcilia a tothom. Busca el riure que obre preguntes.

La conversa sobre les expectatives que recauen sobre les dones solteres —especialment les de certa edat— no és nova, però poques vegades arriba al cinema amb aquest nivell d'inventiva visual i elenc. En un moment en què el debat sobre els rols de gènere ocupa tant espai cultural, una sàtira que literalment construeix "l'home ideal" amb materials naturals i el converteix en objecte de desig té alguna cosa a dir sobre la fantasia, el control i el que les dones realment volen versus el que se suposa que han de voler.

L'equip darrere de la màgia (i el vímet)

Que Wētā Workshop -l'estudi d'efectes pràctics neozelandès responsable de criatures icòniques del cinema de fantasia- hagi dissenyat el vestit de Skarsgård diu molt sobre l'ambició de la producció. No és una disfressa de baix pressupost ni un acudit visual d'un sol ús: és una construcció artesanal que ha de funcionar dramàticament durant tota la pel·lícula, transmetre emoció a través de pròtesis i textures i continuar sent creïble com a objecte d'afecte.

A això se suma la fotografia de Lol Crawley, qui va arribar a aquest projecte directe de *The Brutalist*, una de les pel·lícules més visualment rigoroses dels darrers anys. La combinació d'una història íntima i gairebé de poble amb aquesta mirada cinematogràfica suggereix que ***Wicker*** no té intenció de ser una comèdia lleugera: vol ser recordada.

[...]

Irinea Funes – Culturacolectiva.com